

Безъ нея съмъ азъ трупъ, а не творецъ,
а клетвата ме режи като ножъ.

Сънката. Ахъ, сине мой, не знамъ какво да кажа.
Съсъ клетва се отъ зло заричатъ всички.
Добро кога ще върши человекъ
Ненуждно е да се заклева той...

(изчезва)

IX.

(Майсторътъ самъ вдига глава и като се вижда самъ въздъхва).

Майсторъ Лайо... О кайко мила ти,
да вървамъ ли на твоитъ думтъ святи!
Ти каза ми върховно утешене...
И само тебъ едничка вървамъ азъ...
а думитъ ти сж за менъ заветъ...

(Пристѣпва ободренъ и вдига глава)

... Да, майката, едничка прави думи
и искренни къмъ чедо тя отроня...
Кога скжрби—скжръбта е отъ сърдце;
Кога тѣши—утѣхата ѝ Богъ
нашепнува, че гледа отъ високо
и знае що на менъ е отредено,
като човѣкъ на земния ми дѣлъ:
добро и зло на свидни младини!

X.

Влизатъ хаджи Недѣлко, попъ Кръстю,
псалта Илия и Йосифъ.

Хаджията.

Е, майсторе... туй Йосифъ що разправя...

Майстора.

Че истина е — неще и съмнене.

Всички.

Честито да'е ще кажемъ ний тогазъ!

(Всички му стискатъ ржка).